

Sygn. akt IV CZ 42/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. M. i A. M.
przeciwko M. A. i M. A.
o zakazanie immisji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2020 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 października 2019 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych M. A. i M. A., w sprawie z powództwa M. M. i A. M., o zakazanie immisji.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy pozwanych wniósł o jego uchylenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że sprawa o zakazanie immisji ma charakter sprawy majątkowej. Podkreśla się, że podstawę prawną dochodzonego powództwa stanowi art. 144 k.c. w zw. z art. 222 § 2 k.c.,

kreujący roszczenie prawnorzeczowe po stronie właściciela nieruchomości w stosunku do właściciela nieruchomości sąsiedniej. Jest to więc typowy instrument ochrony prawa majątkowego w postaci własności nieruchomości przed jego naruszeniami przybierającymi inną postać niż pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, w tym poprzez immisje. Ponadto roszczenie to nie zmierza do jakiegokolwiek regulacji stosunków niemajątkowym, lecz do bezpośredniej ingerencji w sposób korzystania z prawa własności przez właściciela nieruchomości sąsiedniej, będącej źródłem immisji. Jedynie pośrednim skutkiem orzeczenia uwzględniającego to roszczenie jest ochrona wartości niemajątkowych, w tym dóbr osobistych właściciela i innych osób korzystających z nieruchomości sąsiedniej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2018 r., II CZ 64/18, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2014 r., II CZ 64/14, OSNC-ZD 2016/1/10, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013r., III CZ 55/13, niepubl.). Mając to na względzie należy uznać, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Trafnie zatem Sąd Okręgowy odrzucił skargę na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu.

jw